

ELLINOR RAFAELSEN

HUIPPUVUORTEN YÖT 7

Jälleennäkeminen

POHJOISET
SAAGAT

 SAGA
EGMONT

Ellinor Rafaelsen

Jälleennäkeminen

Huippuvuorten yöt 7

*Suomentanut Saga Egmont
Editoinut Sakari Helvamo*

SAGA Egmont

Jälleennäkeminen – Huippuvuorten yöt 7

Translated by Saga Egmont
Edited by Sakari Helvamo

Original title: *Gjensyn*

Original language: Norwegian (Bokmål)

Copyright ©2015, 2025 Ellinor Rafaelsen and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727221540

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2. 1120 Copenhagen

TÄRKEITÄ HENKILÖITÄ TÄSSÄ KIRJASSA:

TORA LYNGVIK	nuori nainen Tromssasta
OLEANNA LYNGVIK	Toran äitipuoli
HARALD HAVRE	kaivosinsinööri
BENEDIKTE HAVRE	naimisissa Haraldin kanssa
MATTIAS LIND	urakoitsija
KITTY ANTONSEN	Toran lapsuudenystävä, menehtynyt
GULLEN SAKARIASSEN	juopporatti
ODDVAR THYGESEN	kirjakauppias Bergenissä
HELGA JA LINUS HAVRE	Benedikten appivanhemmat

MITEN VIIME KIRJA PÄÄTTYI:

Tora toimi kauhun sokaisemana. Hän huijoi veitsellä. Sulki silmänsä ja iski villisti. Hän tunsu terän kohtaavan vastusta useita kertoja, mutta hän ei lopettanut. Hän vain löi ja löi, silmät enemmän kiinni kuin auki. Hän ei halunnut nähdä. Hän ei halunnut tietää, mitä hän teki...

Hän ei lopettanut ennen kuin kuuli jonkin mätkähtävän ras-kaasti lattialle. Sitten hän avasi silmänsä ja näki Gullenin nelin-kontin niska köyryssä kellarinluukun kohdalla. Miehestä valui verta. Paljon. Lattia oli täysin punainen. Hän kuuli miehen hen-käisevän ennen kuin tämä kaatui eteenpäin. Silloin Tora viskasi veitsen kädestään. Se kimmahti äänekkäästi kilahtaen lattiasta muutaman kerran ja pysähtyi sitten uuninjalan juureen. Tora ryntäsi ulos talosta. Hän ei uskaltanut hidastaa vauhtia ennen kuin oli päässyt kauas tielle. Vasta silloin hän huomasi, että hänen vaatteensa olivat aivan veressä. Vaatteet ja kädet.

Hän jäi hetkeksi seisomaan paikalleen, kääntyi sitten ympäri ja meni takaisin samaa reittiä, mutta tällä kertaa hän kiirehti

Gullenin talon ohi vilkaisematta edes sen suuntaan. Hänen oli päästävä merenrantaan pestäkseen veren pois. Ehkä hän voisi kääntää vaatteensa nurin. Sitten hänen täytyisi istahtaa alas ja odottaa pimeän tuloa ennen kuin hän uskaltaisi palata kotiin. Pimeän tuloon ei kestäisi kauaa. Ilta hämärsi jo...

Tora tärisi kauttaaltaan, kun hän istui sängyllään useita tunteja myöhemmin ja tuijotti ulos pimeyteen. Hänen päässään ei ollut yhtään selkeää ajatusta. Ei ennen kuin hän kuuli äänekästä koputusta Erling Brendenin talon ulko-ovelta. Eteisestä kuului kovaaäänistä puhetta. Miesääniä. Ja sitten raskaita askelia portaissa, kunnes hänenkin ovelle koputettiin kovaa.

Tora ei vastannut. Hän istui pelosta lamaantuneena, polvet vasten rintaa vedettyinä, ja puristi sääriään.

– Tora Knutsen! Käskevä miesääni tunkeutui hänen huoneeseensa. – Avatkaa ovi! Tämä on poliisi...

1

TROMSSA, MARRASKUU 1920

Tora istui sängyllä jalat tiukasti sylissään ja leuka polviensa päällä. Silmät lepäsivät käytävään vievässä suljetussa ovesta, mutta hänen vihreässä katseessaan ei ollut pelkoa. Katse oli ontto ja periksi antanut. Veriset vaatteensa hän oli riisunut heti sisään tultuaan; ne lojuivat mytyssä lattialla ikkunan alla.

Hänen kätensä olivat nyt pestyt ja verettömät, mutta mielessä kummitteli yhä Gullenin hahmo nelinkontin sekasortoisessa keittiössä lihava ruho verta vuotaen. Mielestä ei ollut myöskään unohtunut tunne veitseniskuista, jotka viilsivät miehen pehmeää ruumista jokaisella pakokauhuisella huitaisulla.

Hän ei ollut ehtinyt tarkistaa, oliko mies enää hengissä, kun tämä rojahti vatsalleen lattialle. Hän oli paennut keittiöstä paniikissa ja yrittänyt vain päästä mahdollisimman kauas talosta, jossa kenties parhaillaan lojui kuollut mies. Mies, jonka *hän* oli tappanut. Ja kenties myös kuollut nainen...

Kitty... Tora ei ollut edes voinut käydä Kittyn perheen luona kysymässä ystävästään, koska oli ollut yltä päältä verinen. Hänellä ei ollut aavistustakaan, oliko Kitty kotona, vai makasiko tämä – Tora nielaisi raskaasti – vai makasiko tämä kuolleen vanhassa talossa, yhdessä Gullenin kanssa. Kuolleen... veren tahriman kellarinluukun allako?

Hän tunki kehonsa vapisevan tahattomasti, mutta hän ei pelännyt. Ei enää. Ei nyt – kun poliisi jo seisoi oven toisella puolella valmiina pidättämään hänet. He olivat siis löytäneet Gullenin. He tiesivät, että hän oli tappanut miehen, ja olivat tulleet hakemaan häntä.

Enää ei tarvinnut huolehtia työpaikasta tai toimeentulosta. Ei miettiä, rakentaako talo, josta Anton oli unelmoinut, eikä murhetta, mitä tulevaisuus toisi tullessaan. Tarvitsi vain luovuttaa ja valmistautua viettämään loppuelämä vankilassa. Kummallista kyllä, ajatus ei pelottanut Tora. Kaikki tuntui olevan lopussa, jopa tunne-elämä.

– Tora Knutsen! Poliisin ääni käytävällä kiskaisi hänet jälleen pois ajatuksistaan.

Tora ei vielääkään vastannut. Ovi ei ollut lukossa. Heidän tarvitsi vain astua sisään ja viedä hänet.

Sen he tekivät. Poliisi avasi oven ja astui sisään Toran pysyessä vaiti. Huoneeseen ilmestyi kaksi miestä pitkissä virkatekeissä, päässään hatut, joiden etupuolella komeili poliisin virkamerkki. Tora erotti vilaukselta Erling Brendenin käytävässä. Tämä kurotteli kaulaansa nähdäkseen huoneeseen, mutta ei uskaltanut seurata poliiseja sisään.

– Tora Knutsen? Kahdesta poliisista pidempi ja riuskempi mies, jolla oli neliskanttiset kasvot ja harmahtavat viikset, asteli sängyn luokse ja katsoi alas Toraan. Tora tuijotti miehen takkia.

– Niin...

– Olitteko aiemmin tänään Jonsbuktassa Gullen Sakariassenin luona?

– Olin.

– Meidän on pyydettyvä teitä pukeutumaan ja tulemaan kanssamme poliisiasemalle.

– Hyvä on...

Tahdottomana hän nousi sängyltä ja haki villaneuleensa nau-lakosta. Takkia hän ei voinut ottaa, se oli yhä märkä merivedestä, jolla hän oli yrittänyt pestä verta pois.

– Kevyenlainen pusero. Ulkona on kylmä, tuo tuskin riittää, poliisi sanoi vilkaisten villaneuletta.

– Riittää se, Tora vastasi ontosti.

– Olkoon... Mies yritti tarttua Toran käsivarresta taluttaakseen hänet ulos huoneesta, mutta Tora kiemurteli itsensä irti.

– En ole karkaamassa, hän sanoi lyhyesti. – Minua ei tarvitse taluttaa.

Tora ei vilkaissutkaan Erling Brendeniin kävellessään tämän ohi käytävällä, mutta aisti miehen painautuvan kiinni seinään kuin peläten, että Tora hyökkäisi hänen kimppuunsa, jos hän seisoi liian lähellä.

Toran polvet tärisivät, kun hän laskeutui portaat alas, astui etuovesta ulos ja saapui kadulla odottavalle autolle. Tummilla umpinaisilla ajoneuvoilla, kansankielellä mustamajjoilla, kuskattiin tavallisesti näpistelijoita, juopporetkuja, riitapukareita ynnä muita rauhanrikkokkia, jotka häiritsivät kunnollisen väen yörauhaa.

Auto oli pysäköity aivan talon sisäänkäynnin eteen, mikä ei ollut jäänyt naapureilta huomaamatta, sillä kolmikon astumista ulos Brendenin talosta seurasivat monet uteliaat katseet niiden

lisäksi, jotka kurkistelivat suljettujen verhojen takaa. Väkeä oli kerääntynyt kadulle asti ottaakseen selkoa tapahtumista. Poliisi ja mustamajja eivät suinkaan olleet jokailtaisia vieraita uneliaalla kadulla.

Torasta tuntui helpottavalta, kun auton ovet vedettiin kiinni ja poliisit istuutuivat takapenkille hänen kanssaan. Kolmas poliisi oli istunut auton ratin taakse ja odotti. Sisällä mustaksi maalattujen teräslevyjen takana sivustakatsojien uteliaat tirkistelyt eivät tavoittaisi Toraa. Siellä hän oli turvassa.

Takaikkunoiden kalterien lomasta hän näki vilauksia ällistyneistä kasvoista auton kaartaessa pois kadulta. Kasvot muistuttivat häntä petolinnuista. Haukoista tai kotkista, jotka olivat saaneet silmiinsä maassa lojuvan raadon – saaliin. Nyt ne vain odottivat sopivaa tilaisuutta päästä lehahtaen syöksymään saaliin kimppuun. Eivät repiäkseen siitä lihanpaloja, kuten petolinnut tekivät, vaan tuhotakseen sen juoruillaan, silkasta pahantahtoista sensaationhalusta.

Ja sittenkin... luultavasti näiden petolintujen toisilleen kertomat juorut olisivat totisinta totta. Gullen oli vihjannut, että kaupunkilaiset uskoivat Toran menneen Antonin kanssa naimisiin puhtaasta rahanhimosta ja tappaneen tämän sitten periäkseen kaiken. Se oli valetta. Perätöntä, ilkeää panettelua. Kuitenkin, jos joku nyt väitti häntä tappajaksi, kyse ei ollutkaan enää pelkästä valheesta. Se ei enää ollut pahantahtoista juoruilua, vaan julma ja toivoton totuus...

Poliisiautossa oli hiirenhiljaista. Sisälle kuului vain moottorin hyrinä ja renkaiden narskuminen soralla. Tora istui paikallaan ja tuijotti eteensä kahden poliisimiehen välitse. Istuimet oli sijoitettu autoon pituussuunnassa, niin että vastapäätä istuvat miehet pystyivät seuraamaan, mitä hän teki.

Tora oli kiusallisen tietoinen, että toinen poliiseista tuijotti häntä jatkuvasti ja herpaantumatta. Miehen katse lepäsi hänen päällään koko matkan poliisiasemalle, mutta Toralla ei ollut aavistustakaan, mitä katse kätki taakseen. Paheksuntaa vai inhoa vai vastenmielisyyttä? Sitä hän ei tiennyt, koska hän ei kertaakaan kohottanut omaa katsettaan ja kohdannut poliisilakin alta tuijottavia silmiä.

Tora kiemurteli taas irti, kun poliisit yrittivät viedä häntä poliisiasemalle kummastakin käsivarresta taluttaen.

– Kävelen itse, hän sanoi vähäsanaisesti ja yritti parhaansa mukaan pitää selkänsä suorana ja päänsä pystyssä. Matkalla poliisiasemalle hänellä oli ollut aikaa miettiä. Hän oli ymmärtänyt tilanteen vakavuuden, ja pieni itsesuojelun pilkahdus oli nostanut päätään ja työntänyt lamaantuneisuuden syrjään.

Itsepuolustus, Tora oli ajatellut. Eikö sellainen asia ollutkin olemassa? Ja eikö sitä pidettäisi lieventävänä asianhaarana? Eihän hänen ollut tarkoitus tappaa Gullenia. Hän ei ollut halunnut edes satuttaa tätä. Mutta kun hän oli alkanut pelätä Gullenin tappaneen Kittyn ja kun hän näki, että Gullen oli huomannut hänen epäilyksensä, hän oli pelännyt henkensä puolesta. Gullen oli itse sanonut hänelle suoraan, ettei aikonut päästää häntä lähtemään. Häntä oli pidetty talossa vankina! Eikö hänellä ollut täysi oikeus puolustaa itseään Gullenia vastaan?

Oikeus puolustautua, Tora ajatteli, mutta ei oikeutta tappaa.

Poliisit veivät hänet pieneen, siniseksi maalattuun huoneeseen, jonka seinässä oli ikkuna niin korkealla, että oli mahdotonta nähdä, mihin päin se avautui. Huoneessa oli kylmä. Tora veti neuleensa tiukemmin ympärilleen.

– Istukaa. Toinen poliiseista raahasi pöydän alta esiin kovan

Toivo jälleennäkemisestä tuo valoa pimeään.

Toran läheisin ystävä Kitty on kuollut. Tora tietää, että kaiken takana on Gullen Sakariassen, mutta nyt myös Toraa epäillään vakavasta rikoksesta. Kun Tora hautaa ystävänsä, alkaa Tromssaan jääminen tuntua entistä vaikeammalta. On aika suunnata Bergeniin.

Samaan aikaan Huippuvuorilla Benedikte valmistautuu synnytykseen. Avioliitto Haraldin kanssa rakoilee, ja hän kaipaava rakastamaansa Mattias Lindiä. Longyear Cityn naiset ovat Benediktestä huolissaan. Miksi voipuneen näköinen Benedikte sulkeutuu kotiinsa, kun hänen luulisi olevan onnensa kukkuloilla esikoisensa syntymästä?

Mukaansatempaava historiallinen sarja Huippuvuorten yöt kertoo vahvaluonteisesta ja intohimoisesta Torasta, jonka kohtalo vie Arktiksen kylmyyteen kamppailemaan oikeudestaan onneen.

Huippuvuorten yöt on osa Pohjoisia saagoja – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja Norjan vuonoilta aina Huippuvuorten revontulien loisteeseen ja Skotlannin ylämaille.

Ellinor Rafaelsen norjalainen kirjailija ja toimittaja, joka tunnetaan vangitsevista historiallisista romaaneistaan. Rafaelsen on asunut seitsemän vuotta Huippuvuorilla.